

I. felvonás

Az Úrnő nyomában

2. fejezet

A rossz, a rossz
és a rossz

A Tiny Ship névre keresztelt úrbárka egy víz sodorta folyami szikla finomságával landolt a hangárban. Kasumi nem tehet róla, a sérülései miatt eleve nehezebben tudja vezetni a hajót – plusz, ilyen típushoz még soha az életben nem volt szerencséje.

A csodával határos módon sikeresnek mondható leszállás után a hajó végében lévő, szűkös, leginkább egy pócegödörre hasonlító helyiség felé vette az irányt. Az ajtót kinyitva, egy gúsbba kötött férfi remegett előtte. Kasumi a fejéhez fogta a sugárvetőjét, aztán úgy tett, mint aki meg akarja húzni a ravaszt.

- Egy okot mondj, hogy ne öljelek meg! – rivallt rá fenyegetően.

- Hmm... mmmm... hmmhmmhmm... – felelte kétségbeesetten a férfi.

- Tudom, kemény dió beragasztott szájjal beszélni – rántott vállat a nő, aztán elsütötte a fegyverét. A lézernyaláb hús centire a férfi fejétől csapódott bele a falba. – Mi van? Csak vicceltem! – kacagott fel a fejtáncos.

Közelebb lépett a férfihöz, aztán leszedte a szájáról a ragasztószalagot.

- Ne! Ne öljön meg, kérem! Nekem spermáim vannak! – rimánkodott a férfi.

- Mi a neved? – fordult komolyra a nő arca.

- Carl... Carlos Dha... Dahn – hebegte össze a férfi.

- Kasumi Goran, sose felejtse el ezt a nevet – azzal sarkon fordult, és már majdnem tett volna két lépést, amikor újra megszólalt a férfi.

- El... el... loldozna? – kért meglehetősen megszeppenten egy szívességet.

Kasumi sietős léptekkel visszament, aztán egy (fém!)hajcsatot dobott oda neki.

- Oldd meg valahogy – felelte szigorúan. – Ha sikerült, akkor olyan gyorsan húzd el innen a csikot, amilyen gyorsan csak tudod. Nem raboltalak ki, nem tettem komoly kárt sem benned, sem a hajódban. Mindössze kölcsönvettem egy kis – három napos – kiruccanásra. Az üzemanyagod fel még megvan, simán vissza tudsz menni, ha akarsz, de a közelben is lehet tankolni. Nekem aztán édes mindegy... – ekkorra már elérte a leszállórampát.

A mostani énjétől szokatlan magabiztossággal járult a nyilvánosság elé. Jobb híján, egy fekete köpeny csuklyája takarja el a félig-meddig kopasz fejét, így csak az arca végett kell aggódnia. Bár, elrettentésnek azért nem rossz – összeszarja magát, aki csak rá mer nézni a hősnőnk új képére.

Így sokkal könnyebben kaphatja majd meg, amit akar.

Nem sokkal korábban, a Rishin:

Van egy igen érdekes tulajdonsága, Selenének. Lehet, hogy általában (mármint az idekerülése előtt) a könyörtelen gyilkos képében szokott tetszelegni, azonban néha igen szánalomra méltó tud lenni – azzal a szép arcával.

Olyan volt, mint egy halálraítélt, aki tudja, hogy egy hamis váderért fogják kivégezni. Sigil próbálta nem zavartatni magát, de valahogy mégis így érezte, ez nem helyes. A makulátlan személyisége végett szólva, ő igazán megpróbált egy érzéketlen barom lenni. Minden ellenérzete ellenére, letolta a nadrágját, aztán hirtelen nem tudta, mi tévő legyen. Selene csak ült, nyelt egyet, aztán olyan búbanatos tekintettel nézett felé. Az öreg jelezni akart neki, hogy csoportosuljon a micsodájához, és kezdje el a dolgát, de mégsem ezt tette. A lelkiismerete maradványaiban őrlődve, megint leült a nő mellé, aztán kigombolta a melltartóját. Selene szó nélkül tűrte.

Amikor ez megvolt, még mindig nem kezdett el akciózni, ehelyett csak szolidan csókolgatni kezdte a nő nyakát és a vállát. Selene ugyanúgy, mozdulatlanul, búbanatos tekintettel ült. Tűrte a kötelező szenvedést.

Egyszer csak a férfi felugrott, aztán haragos fejjel rivallt rá.

- Te egy kurva vagy! Ez a dolgod!

- Igen, ez – bólintott keserűen a nő.
- Tudom, hogy mit tettél; tudom, hány életet vettél el és tettél tönkre. Rászolgáltál! – hánytak szikrákat a férfi szemei. – Te ezt érdemled!
- Tudom – bólintott ismét Selene. – De neked is kinézne már valami hasonló.
- Ne vádaskodj, te kis... – emelte fel a kezét a férfi.
- Elnézést – remegett meg egy pillanatra Selene.
- Ez munkád, rászolgáltál a sorsodra, egy kisebb vagyont fizettem ezért az óráért – folytatta az erőszakos érvelését Sigil. – Minden jogom megvan hozzá!
- Itt vagyok, még negyvenhét percig azt csinálsz velem, ami csak akarsz – mondta hideg kőként a twi'lek. Lelke mélyén majdnem beleszakadt e szavakba.
- Nem hiszem... nem hiszem el... – fogta a fejét Sigil.
- Selene sem akarta elhinni a dolgot, amikor a könyörtelenségéről híressé vált Sigil felhúzta a nadrágját, felvette a köpenyét – és mindenét –, aztán kinyitotta az ajtót. Elmúltak már azok az idők, amikor képes lett volna megtenni.
- Én vagyok a galaxis legnagyobb lúzere... – fordult felé Sigil egy utolsó pillanatra, aztán kiment az ajtón, amely nagyot csattanva vágódott be.
- A twi'lek eleinte csak lesett, aztán hálát adott az Istennek azért, amiért ez nem történt meg vele. Sosem tudta volna elfelejteni.

Pendergast ezredes leginkább egy fénykardos elmebetegre nem számított, amikor ma hozzákezdett a szokásos délelőtti kávéjához. A jó öreg Sigil a maga sovány, ámde határozott arcával ballagott be a lakosztályára.

- Civilizált körökben, ezt betörésnek hívják – jegyezte meg az ezredes.
- Maga már egy cella mélységes mélyen lenne, ha a Birodalom olyannyira civilizált lenne, mint azt ön elvárná, ezredes – szögezte le a fejevadász.
- Lehetséges. Mondja csak, minek köszönhetem a látogatását?
- Ha jól emlékszem, úgy két évvel ezelőtt az ön kezébe adtam valamit, ami igazság szerint hozzám tartozott. Ma már sikerült meggyőződnöm róla, hogy igen jó állapotban van, sőt volt alkalmam egy csodás órát is eltölteni vele.
- Áh, Selene – ismert rá az egyik kedvenc játékára Pendergast. – Ő az egyetlen, aki huzamosabb időre a fennhatóságom alá került, és még nem végezte valamije az én kis személyes gyűjteményemben – erre Sigil összevonta a szemöldökét.
- Miféle gyűjteményében?
- Hát, van egy kis szekrényem hátul, tele üvegekkel. Ezekben tartósított ajándékok vannak, amiket a tulajdonosaik nem túl jóakaratóan adtak nekem. Szemgolyók, fülek, kéz- és lábujjak, de még egy egész kézfejem is van. Meg egy féllekkum.
- Kérem, sorozatosan emlékeztessen rá, hogy soha többé nem akarjak találkozni önnel – célzott egy igen egyértelmű dologra Sigil.
- Akkor mégis hogy üzennék? – nevetett fel Pendergast. – Szóval, ki vele! Mégis mit akar ön az én kedves kis táncosommal?
- Több időt szeretnék vele eltölteni, de hát... nem igazán vannak meg hozzá az anyagiak. Meglehetősen sokat kérnek érte mostanság.
- Megvan a maga ügyfélgondja. Majd egyszer meglepem, aztán megoldódik a dolog, mindörökre. De a pénzügyi dolgokra visszatérve, kizárt, hogy én kölcsönt adjak egy fajvadásznak. Még az életbiztosítással is nagyobb szerencséje lenne.
- Nem kölcsönt szeretnék, őt kérem vissza – szögezte le a férfi.

- Selene nem rabszolga. Ő egy szabad... – ekkor elnevette magát. – Oké, kit akarok becsapni: az én kezemben van az élete! A kérdés csak az, hogy miért adnám vissza az önébe? Mert én nem hinném, hogy abból túl sok hasznom származna.

- Maga még nem érezte egy fénykard pengéjét a torkán, igazam van?

- Ha kitudódik, hogy önnek fénykardja van, Darth Vader kardja fogja az ön nyakát szegélyezni, barátom – folytatta az eszmefuttatást a birodalmi tiszt.

- Az már magának mindegy lesz – mondta gonosan a fejedő, majd az üvegek feltételezett irányába nézett. – Tudja, létezik egy speciális hely a Pokolban azoknak, akiknek levágott kézfejek sorakoznak a hajlékában.

- Csak egy kézfej van – vált egy kicsit morcossá Pendergast. – Roppant érdekes történet lapul amögött a testrészmögött. Errefelé volt egy gyilkosunk, akinek az volt a szokása, hogy a jobb kezével kivájta az áldozatainak a szemeik, amíg életben voltak. Mindig a jobb kezével, mindig a szemeiket... fel nem tudtuk fogni, hogy miért. Amikor elénk került az a zabrakszuka, megkérdeztem tőle. Azt mondta, neki így a legélvezetesebb. Mivel elég sok ártatlan embert tett el láb alól, és már más tisztviselők is nyakig benne voltak a dologban, nem lehetett csak úgy megtartani magamnak. Át kellett adni, hogy az élete végéig börtönben lehessen. Nos, én át is adtam, de előtte elvettem tőle a jobb kezét. Mondja csak, ön szerint nem érdemelte meg? – legbelül biztos volt az igazában az ezredes.

- Mindenki változhat – felelte a férfi.

- Mindig ezt mondjuk, de mégsem akar megváltozni senki. Az én hitem szerint, ha valaki bűnös, akkor bűnhődjön is. Ennél nem csinálok sem többet, sem kevesebbet. Ha most Selenet vesszük alapul, őt már rég egy mustafari katlanba kellett volna hajítani. De szerintem a jelenlegi megtorlás is kellőképpen kielégítő.

- Higgye el, nálam sem lenne különös dolga.

- Hát jó, hát jó... akkor menjen vissza magához – dűnnyögte a férfi. – Ha valami miatt megunná a játszadozást, nyugodtan hozza vissza, mi biztonság elfoglaltságot fogunk találni neki – mondta Pendergast, de Sigil már nem hallgatta valami nagy figyelemmel. Ő már elérte, amit akart.

- Nagyon köszönöm – hajtott fejet a régi szokásainak megfelelően, aztán már csak az egyeztetés miatt kellett főnie a fejének.

Meg azért is, hogy minként fogja rávenni erre az egészre Selenet...

A Skyranger még a megszokottnál is fenyegetőbb látványt nyújtott a legutóbbi találkozás óta szerzett, fekete tónusával. Az öregnek az égardta világon semmi oka sem volt azt hinni, hogy a twi'lek tényleg el fog jönni – aztán rájött, hogy milyen ostoba is volt ebben a kis időben. A nőt Pendergast legjobb emberei kísérték a hajóhoz, neki egy szemekényi választása sem volt az egészben.

Amikor a leszállórámpához értek, és Sigil is leért, löktek egyet a nőn, akik akarva-akaratlanul is a fejedő mellé kerültek.

- Köszönöm, innentől már boldogulok – mondta Sigil.

A négy rohamosztagos szó nélkül elsétált. Selene tudta, hogy még mindig szemmel tartják, ezért az engedelmes báb szerepében maradt.

Egészen addig, amíg fel nem ért a hajóra és be nem zárult a rámpa.

- Te utolsó rohadt szarházi barom seggf... – hadarta gyors, dühös egymásutánban, ám a férfi hamar elhallgattatta. Csak egy Erőtlen kézmozdulatba került.

- Hé, most hoztalak ki a pokloból! Kis köszönetet, szivi! – rivallt rá Sigil.

- Ja, a te szemszögedből csak annyi maradt meg, hogy bevittél, meg kihoztál. De nekem az is számít, ami abban a két évben történt velem! És még az sem tiszta, hogy mi lesz ezután. Hová fog még vinni az élet, Jabbához? Vagy inkább siniteen kereskedők elé viszel? Egyáltalán mikor fogsz megölni? Mennyi van még az életemből...? Ha ezt életnek lehet nevezni egyáltalán... – folytatta a nő haragosan, aztán egyszer csak észrevette magát. Felsóhajtott, aztán erőt vett magán. – Idegroncsot csináltál belőlem, megutáltattad velem az életemet.

- Hamar túl fogod rajta tenni magad – vágta rá nemes egyszerűséggel a férfi. – Egyébként, most perpillanat nem akarok új terepre helyezni. Dióhéjban annyi történt, hogy visszakértelek az ezredestől, így most már hozzám tartozol.

- A szolgád vagyok?! – ordította a nő felháborodva.

- Elméletben szabad twi'lek vagy, ha úgy vesszük, senki sem korlátozza a szabadságod... – kezdte volna Sigil, ám a nő hamar félbeszakította.

- A szolgád vagyok?! – ismételte felháborodva. – Ezt nem hiszen el, hogy mi a fészkes fenéért kellett nekem megélni ezt a retkes... – eközben elviharzott a férfi színe elől. Olyan gyorsan szedte lábait, hogy másodpercek alatt eltűnt a folyosók közt.

- Oké, majd megbeszéljük, ha végre valahára megnyugodtál – vakarta a fejét Sigil.

- Szolga... – hallatszott a kabinok egyikéből.

Meg kell hagyni, az öregnek már szinte mesteri érzéke van a pillanatok elrontásához. Érdekes módon, most épp a megfelelő időben érkezett. Selene az egyik, viszonylag üresen álló kabinban ült, amiben csak egy ágy volt meg két szekrény. Magától értetődő módon, az ágy végén foglalta helyet. A tekintete már egy kicsit más volt, mint amikor még reggel kerültek hasonló helyzetbe.

Szomorú volt, de mégsem annyira keserű, mint akkor.

- Jobb már? – kérdezte a férfi. Különös mód, most pont jó kérdést tett fel.

- Valamivel. Még mindig nem vagyok hajlandó elhinni ezt az egészet – felelte a nő őszintén. – Egyáltalán miért hoztál el onnan? Magadnak?

- Már mondtam, hogy szükségem van a segítségedre.

- Én meg már mondtam, hogy ki van zárva. Sosem fogom megbocsájtani neked, amiért odavittél, hiába tudom, hogy jogos volt. Mi ketten sosem leszünk jóban... bár gondolom, ezt már te is kilogikáztad magadnak. Mindazonáltal, amíg nem kell elárulnom a barátaimat, vagy a szeretteimet, addig engedelmeskedni fogok.

- Nem vagy szolga – szögezte le Sigil. – Elítélt vagy, akinek le kéne ülnie vagy ötszáz évet lopásért, gyilkosságért és árulásért. Pendergast egy másik módot talált az adósságot lerovására, amit én fogok tovább vinni. Te is ezt választanád egy szűkös kis cella helyett, ami egy rakás hülye picca között szállásol el napi huszonhárom órában.

- Ebben azért nem lennék olyan biztos a helyedben.

- Különben meg: nekem már volt egyszer egy rabszolgám, annak a történetnek már vége; te más vagy. Egyenrangú félként foglak kezelni, csak annyit kérek tőled, hogy segíts megtalálni Kasumit. Ha ez megvolt, akkor mehetsz, ahová csak akarsz.

- Szabadon? – csillantak fel a nő szemei egy pillanatra.

- Igen, teljesen szabadon. Ha nem cseszed el, akkor tiéd a szabadságod. Két év múlva már csak egy távoli emlék lesz Pendergast és az egész kintin, úgy ahogy van. Szóval, mit mondasz: megteszed, vagy sem?

- Nem fogom elárulni a barátomat – felelete kis tétovázás után.

- Akkor csinálhatjuk a nehezebb úton is. Pendergast azt mondta, hogy azt csinállok veled, amit csak akarok, de ha nem is így tette volna, akkor sem lenne már túl sok beleszólása a

dolgokba. Szóval, először is, felhívnám rá a figyelmedet, hogy ezen a hajón rengeteg kellemetlen és/vagy fájdalmas dolog történhet veled. Plusz, az, hogy egyszer nem sikerült meghódítani téged az ágyban, nem jelenti azt, hogy ez később ne sikerülhetne. Ha ellenállsz, annak csak rossz vége lehet.

- És nem vagyok szolgálga, mi? – kérdezte cinikusan Selene. – Nézd, ha valaki annyi szar dolgot tett, mint én, és szembesül azzal, hogy felelnie kell a tetteiért, akkor kapaszkodni kezd. Meggyőzi magát arról, hogy ő nem szolgált rá erre az életre, mert ő más, mert ő több... mert ő jót is cselekedett. Ha van valaki, akit nem árultam el, az Kasumi. Szóval, elismétlem: bármit teszel velem, nem mondom el neked.

- Még azt sem tudod, hogy miről van szó – rázta a fejét az öreg.

- Bosszú, dac, harag, vagy csak egy sima vizsaly... nem érdekel.

- Ann-ről van szó – hangzott a meglepő tény.

Selenet valósággal sokkolta a dolog – nem igazán számított rá, hogy még egyszer bele fog botlani ebbe a névbe, anélkül, hogy néhány pillanattal később igen erőszakos halált halna. Egy kis ideig csak pislogott, majd nyelt egyet, és feltett egy ostoba kérdést.

- Az az Ann?

- Nincs belőle sokkal több, nem igaz? – válaszolt egy kérdéssel Sigil.

- De én nem... vagyis... – kezdte hebegni a nő. – Most akkor vagy egy barátot árulok el, vagy egy ellenségem megbocsájtását vágom el magamtól? – mert azt feltételezte, hogy elég komoly gondban lehet Ann, ha már az ő segítségét kéri.

- Ne légy gyerekes. Ő sosem fog megbocsájtani neked, ahogy én sem. De attól még igencsak lekötölné minket, ha segítenél egy kicsit.

- Én... hát, ez... ez keményebb dió, mint gondoltam.

- Tapétának is használhatlak, ha az számodra egyszerűbb lenne.

- Oké... így már jobban hangzik, ha nem bántasz és szabadon elmehetek a végén. De kérlek, ne tudja meg, hogy rajtam keresztül jutottál el hozzá!

- Lehet róla szó. Na, ki vele: hol van? – sürgette meg a férfi.

- Az Okla-Moklán...

- A hol?! – düledtek ki a férfi szemei.

- Egy mostanában békésebb világocska a Peremvidéken – kezdte magyarázni a nő. – Még amikor társak voltunk, mindig odamentünk, ha nagyon rezgett a léc. Egyrészt azért, mert nincs ott túl sok birodalmi, viszont mégis minden megvan, ami csak egy melóhoz kellhet, másrészt meg azért, mert ép eszű úrkalandor soha nem menne egy olyan helyre, amit Okla-Moklának hívnak.

- Hát én sem mennék oda – jelentette ki Sigil. – Hogy lehetett így elnevezni egy bolygót? – jött az újabb érthetetlen talány.

- Hosszú... – tért ki a válasz alól a twi'lek. – Elmondtam, hogy hol van, de gondolom... csak akkor fogsz elengedni, ha már megtaláltuk.

- Ebben tökéletesen igazad van. Lesz egy pár nap, mire odaérünk. Addig a vendégem leszel – ekkor megállt egy pillanatra, és töprengeni kezdett valamin. –Én úgy veszem észre, itt senki sem takarított egy ideje.

Selene körbenézett a poros kabinban, azt már korábban is felfedezte, hogy a hajó összes többi része is hasonló állapotban van.

- Igazán kitakaríthatnál egyszer – helyeselt a nő.

- Bocsi, már csillogna-villogna ez a hely, ha annyira nagy kedvem lenne takarítani. A jobb-hátsó kabinban találsz vödört és felmosóröngyöt.

- He? – ráncolta a homlokát a twi'lek. – Most velem akarod megcsináltatni a kulimunkát? – az öreg azonnal bólogatni kezdett.

- Hát, a hajó nem fogja kitakarítani magát...

- Ez nem valami droid feladata lenne?

- Látsz belőlük egyet is? – célzott egy bizonyos dologra Sigil.
- Légy átkozott...

Néhány évtizeddel ezelőtt, az Okla-Mokla nem volt több egy kopár, szétbombázott romhalmaznál, azóta már javarészt helyre lett pofozva a nép szorgos kezei által. A minosiak évezredek óta lakják ezt a helyet, senki sem tudja, hogy eredetileg miként kerültek ide – mert hát ők is emberek, akárcsak a hőseink legtöbbje.

Sigil egész úton eltöprengett volna azon, hogy az ittenieket miért hívják minosiaknak, amikor a bolygójukat Okla-Moklának hívják – csak nem tudott róla, hogy így hívják őket. Maga az ok igen egyszerű: ezt a helyet eredetileg a Minos névvel illették a lakosai (innentől lesz érdekes a bolygó története).

Minden akkor kezdődött, amikor a Köztársaság megtalálta az akkor még szépséges és békeszerető világot. A minosi kormány természetesen csatlakozni akart a nagy és erős jófiúkhöz, azonban problémáik akadtak: embernek emberek voltak, ám a több évezredes elszigeteltség miatt teljesen más nyelvet beszéltek, mint a köztársaságiak. Úgy lett volna logikus, ha államnyelvvé teszik a Basicet is, s így idővel az itteniek viszonylag könnyen juthatnának ki a többi köztársaság világba és a külvilágiak meg komolyabb nehézségek nélkül jöhetnének be kereskedni, meg letelepedni.

Amint a Minos hivatalosan is a Köztársaság világa lett, meg is kezdődött a Basic átvétele. Mivel minosi nyelven a Minos otthont jelent, ezt a világot bizony Otthonnak kellett volna nevezni – mert a fejesek annyira át akarták venni az új nyelvet, hogy a kulturális dolgokat is szépen át kezdték nevezgetni. Az átnevezetésből egy jókora mozgalom lett, aminek nem más volt a célja, mint a minosi kultúra megőrzése. Sajnos az átnevezést már nem tudták megakadályozni – ami hatalmas problémához vezetett.

Mint az egyértelmű volt, nem lehet egy peremvidéki világot Otthon névvel illetni, mert... mert azt egyszerűen nem lehet. A minosi kormány úgy döntött, inkább egy új nevet ad a világuknak. A már komoly támogatást elérő kulturális mozgalom miatt az Okla név mellett döntöttek – ez náluk a bölcsesség és a jólét istene. Természetesen, a mozgalom vezetői nem értettek egyet, inkább kitaláltak egy saját nevet: a Toklát. Ez nekik olyan védelmező istenféleség. Magától értetődő módon, a nép úgy gondolta, ezt inkább nekik és nem a vezetőknek kellene eldönteni. A népmozgalmak vezető két frakcióra szakadtak. Az egyik szerint a tudás istenével, azaz Moklával kellene illetniük ezt a helyet, a másik Pokla, a háború istene mellett döntött.

A nagy találgatás a nem túl hírhedt, de annál pusztítóbb, Minosi Névháborúhoz vezetett. Huszunkét évnyi tömény polgárháború után a Köztársaság azt mondta, hogy kizárják őket a tagvilágok közül, ha tovább folytatódnak a harcok. A vezetők egy csettintésre úgy döntöttek, hogy ideje eltenni a csatabárdot. A közös megegyezés alapján, a Minos új neve az Okla-Mokla-Tokla-Pokla lett.

Az eljövendő években még annyi idegenforgalom sem volt, mint a háború alatt – ami egy rendkívül nagy eredmény! –, de legalább a Köztársaság oltalma alatt maradhattak. Egy idő után a fejeseknek derengni kezdett, hogy a drasztikus forgalmi csökkenésnek köze lehet a bolygó nevéhez. Újra összeültek, aztán Okla-Moklára egyszerűsítették a világ nevét. Egy újabb polgárháborútól tartva, inkább nem mentek tovább. A döntés megváltoztatta az idegenforgalmi helyzetet, de azért nem sokkal. Az eljövendő évtizedekben csak a hülyék, a nagyon és a végtelenül ostobák látogatták meg ezt a helyet. Mindennek ellenére, a béke új lehetőségeket nyitott meg az Okla-Mokla számára. Megkezdődhetett az újjáépítés korszaka. Mint az korábban is leírtam, a bolygó jelentős részét már újjáépítették.

Az a kikötő, ahol a Skyranger – a világ mindennemű engedélyével(!) – leszállt, a hét évvel ezelőtt helyreállított részek közé tartozik.

Mint arra mindenki szigorúan emlékszik, Sigil azt mondta a nem túl kedvenc fejjavadásznak, hogy nem fog kiderülni, ki áll Kasumi megtalálása mögött...

Na, ebből egy fikarcnyi sem valósult meg.

Selene nem is tudta, hogy mit mondjon, amikor ismét viszontláthatják egymást. Nem váltak el egymástól valami sok ideje, de mégis... számukra úgy tűnt, hogy már sosem fognak találkozni. Erre most itt ül egyedül a szokásos találkozóhelyükön – ami egy végtelenül elhagyatott parkféleség – készen arra, hogy elmondja: elárulta őt.

- Héj, miért szomorkodsz annyira? – szólította meg egy ismerős hang.

Selene jobbra nézett, és látta, ahogyan Kasumi előlép a fák közül. A szép arcán bájos mosoly húzódott, a fekete, fodros haja selyemként lengedezett az enyhe szélben. A nő kopottas ruháján kívül, minden tökéletesnek tűnt egy pillanatra.

- Kasumi... mintha ezer éve nem láttalak volna – tetetett egy halovány mosolyt Selene. – De tudom, hogy hat hete sem volt. Fura...

- Elég sok minden történt abban a hat hétben – mondta Kasumi, aztán közelebb lépett hozzá. – Mesélj! Hogy sikerült kijutnod onnan?

- Nos... kínálkozott egy váratlan lehetőség, amit eleinte féltem kihasználni, de látod... Itt vagyok, ebből már könnyű kikövetkeztetni, hogy mi lett belőle. Sharon a hajón van? – vette észre a fiatal lány hiányát.

- Ő már nem él – sütötte le a tekintetét Kasumi.

- Részvétem. Ülünk le – pillantott az egyik padra, amit még csodával határos módon, nem nőtt be teljesen a növényzet.

Kasumi nem igazán vágyta a vizsgálatot, de végül csak leült, aztán hagyta, hadd maradjon el a sírós rész. Selene nem akart felesleges szövegeléssel sót tenni a friss érzelmi sebeire, sót... ő inkább a saját testi épsége miatt aggódott. Tisztában volt vele, hogy csak addig lesz baráti ez a találkozás, amíg el nem érkezik a következő lépés Sigil tervében – ami Kasumi elfogására irányul.

- Mi történt az arccoddal? – terelte valami „kellemesebbre” a témát a twi'lek.

Kasumi haragos tekintettel nézett vissza rá.

- Amikor írtam, hogy kiszabadultam, és találkozunk, s amikor te visszaírtál, akkor nem említetted, hogy már helyrehoztad az arcodat – magyarázta Selene.

- De azt sem említettem, hogy arra szorult volna... – felelte dühösen Kasumi. – Te retkes kurva! – azzal sugárvetőt rántott az (egykori) barátjára.

- Nem volt választásom! – mondta sajnálkozva a nő.

- Nekem sem lesz. Felállni! – rivallt rá a fejjavadász.

Mivel elég esetlen dolog lett volna, ha Kasumi ül, a fenyegetett fél meg áll, ő is felkelt a padról. Szemtől-szemben álltak egy ideig, Goran keze nem remegett, sót még a szeme sem rebkent meg – hiába készült arra, amire.

- Egy szabályunk volt: együtt élünk, együtt halunk. Testvérek voltunk!

- Voltunk, de már elváltak az útjaink. Én egy retkes kis kantinba kerültem, ahol éjjelnappal mutogatnom kellett magamat. Neked fogalmad sem lehet róla, milyen érzés azzal a tudattal felkelni, hogy életed végéig egy oszlop körül leszel tartva! Csak egy lehetőségem volt rá, hogy végleg kijuthassak. Bolond lettem volna kihagyni – az Ann-re vonatkozó részt

semmi szín alatt sem akarta beleszöni. Kasuminak is megvan a maga múltja vele, kizárt, hogy megértené: őt választotta a „*testvére*” helyett.

- Fogalmam sincs? Azt hiszed, Sharont könnyű volt elengedni? Szerinted könnyű volt elmenni az egyetlen ember mellől, akit igazán szerettem? Szerinted jó érzés volt állni és nézni a hírekben, hogy égtek halálra a szüleim?! Nem, Selene, össze ne merd hasonlítani azt, hogy mi min mentünk keresztül... össze ne merd! Két dolgom maradt az életben: a barátom és egy sugárvető – ekkor a fegyverre nézett. – Ez legalább nem fog elárulni engem – ekkor meghúzta a ravaszt.

Könnyű kiszámítani az ellenfelet, amikor úgy ismered, mint a saját tenyeredet. Kasumi sosem érzett túl sok emberséget senki iránt, aki nem a barátja, vagy nem szereti valamilyen szinten. De Selene olyan volt neki, mint egy testvér... ami azt jelenti, hogy kegyes halált szánt neki. Egy lövés a fejbe, a legkíméletesebb mód arra, hogy valakit eltüntessen az élők sorából. A gond csak az, hogyha valaki tudja: meg fogja húzni a ravaszt, meg azt is, hová fog célozni, akkor már van túlélési esélye.

Selene előre tudta, hogy a lövedék a szeme közt fog kikötni, látta Kasumi szemében, mikor fogja meghúzni a ravaszt. Ezeknek az ismereteknek a fényében, már egyáltalán nem lehetetlen, hogy kihajoljon a lövés elől – ez így is történt.

Goran egy pillanatra ledöbbsent, aztán arra eszmélt, hogy Shmir egy gyors mozdulattal kiverte a kezéből a fegyverét (nem álltak valami messze egymástól). A következő pillanatban, a *twi'lek* már egy jókorát le is vágott volna a csajnak... ha ő nem hajol hátra Selene ökle elől. Természetesen, a szándékában állt viszonzni a dolgot. Hamarosan egy igazi profi lánybunyó vette kezdetét.

A felek gyors egymásutánban osztogatták egymásnak az ütéseket, pofonokat, rúgásokat, valamint a különféle harci fogásokat. Selene inkább az a rúgós típus, míg Kasumi az ökölharcot kedveli jobban. Mindketten tisztában voltak vele, hogy az egyikük ebben jobb, a másikuk meg amabban, ezért úgy vélték: az nyer, aki rá tudja kényszeríteni a saját stílusát a másikra.

Az, hogy Kasumi az idősebb, nem nyilvánítja jobbnak az ellenfelénél. Selene az Istenadta reflexeinek hála, hamar kivédte a fejére irányuló ütéseket, aztán egy erőteljes rúgással jutalmazta Kasumit. A kemény félcipő pont az állát érte. Mivel most lett helyrerakva az arca, Goran különösen fájlalta az esetet.

Muszáj volt hátrébb lépni, hogy legyen egy pillanatnyi szünete.

- Van fogalmad róla, mennyibe került... – kapott az állához Kasumi, az ajkai közül vér csörgedezett. Érdekes módon, Selene nem támadt még egyszer.

Ehelyett, a *twi'lek* gyorsan előszedett egy kést.

- Test-test ellen én vagyok a jobb. Lássuk, mire mész vágóeszközzel! – rivallt rá a *twi'lek*. Kasumi vette a lapot, aztán ő is elővette a maga kiskését. A korábban a földre kerülő fegyverrel egyikük sem foglalkozott túlzottan – egyrészt túl messze volt, másrészt, most mindketten azt tettetik, hogy ez egy becsületes játszma lesz. Ráérnek majd akkor kijátszani a végső kártyát, amikor nagyon kétségbeesett helyzetbe kerülnek – azaz, ha meglesz a késharc várható győztese.

Most Kasumi kezdett támadni, Selene kecsesen hajolt el a kés elől. Kontrázásként a nő hasa felé bökött vele. Kasumi azonnal megragadta a csuklóját, majd a nő mellé lépett, és ezzel együtt csavarni kezdte a *twi'lek* karját.

Selene fájdalmasan ordított fel, s minden erejével azon volt, hogy valahogy kiszabaduljon a fejevadász szorításából. Különösen sürgetve érezte magát, mert tudta, ha ez nem sikerül időben, akkor Kasumi vagy eltöri a karját és/vagy leszúrja a másik kezében lévő késsel. Ő valahogy nem lelkesedik az egyik lehetőségért sem.

A kritikus pillanat előtt, egy újabb alak tűnt fel a parkban.

Sigil legyintett egyet a kezével, mire mindkét nő hátrarepült néhány métert. Selene egyenesen beleszánguldott a padba, ami vele együtt borult bele egy sáros pocsolyába, Kasumi pedig háttal szánguldott bele egy fatörzsbe.

Magától értetődő módon, csak nehezen tudták összeszedni magukat.

- Befejezték a hölgyek? – szólalt meg kis idő elteltével az öreg.

Selene nagy nehezen kivergődte magát a sáros pocsolyából, úgy nézett ki, mint aki egy kupac banthatrágyatartályból kászálódott volna ki. Undorodott arccal letörölte az arcáról a mocskot – legalábbis a nagyját megpróbálta, aztán végignézett magán, és haragosan pillantott a férfire.

- Befejeztük – sóhajtott egyet dühösen.

Ekkor mindketten a harmadik fejevadászra néztek. Kasumi éppen most szedte össze magát a nem túl jótékony hatású ütközésből. Minkét kezével a hátát fogta, amikor végre sikerült felegyenesednie – vagyis inkább két lábra állnia.

- Ilyenkor miért nincs kéznél az az ostoba nyaklánc... – bosszankodott. Az most hirtelen nem jutott eszébe, mégis hová kavarodhatott a nyakából, de biztos volt benne, hogy már nem igen fogja látni többet.

- Tönkrement a ruhám... meg a cipóm... ajj, a francba! – őrzöngött Selene is.

- Mert az sokkal jobb lett volna, ha valamelyikőtök meghal? – mondta Sigil.

- Nem öltük volna meg egymást... szerintem – nézett az ellenfelére Selene.

- Szerinted – tette keresztbe a karját a nő, csak úgy felvágásból. Két pillanat múlva máris a hátához kellett kapnia. – Sigil... egy fához... pont egy fához? Tudod, hogy milyen ramaty egészségi állapotban vagyok a robbanás óta?!

- Legalább újra tisztában vagy vele, hogy mekkora hatalma van az Erőnek – kacagott fel a férfi. – Ne akarj még egyszer meglógni előlem.

- Valaki elmondaná, hogy mégis mi folyik itt? – kérdezte Selene.

- Mondjuk veled? – mondta továbbra is haragosa Kasumi. – Mi mióta szoktuk elárulni egymást? Én sosem tettem volna ilyen... főleg veled nem.

- Már mondtam, hogy nem volt választásom – vágta rá Selene.

- De volt – tett rá egy lapáttal a twi'lek szomorú sorsára az öreg. – Te a hön áhított szabadságodat választottad Kasumi felett. Persze azt mindketten kihagytátok a játékból, hogy mégis miért folyik ez az egész.

- Igen, ezt kérdeztem az előbb – ismételte a dolgot Selene. – Csak annyit mondtál: Ann bajban van. De jó lenne megtudni néhány részletet.

- Először is: nekem mi közöm van hozzá? – jutott szóhoz már megint Kasumi.

- Na jó, a jövőbeli együttműködés reményében, elmondom – sóhajtott egyet Sigil. – Tudod – nézett Selenere –, Ann elég nehezen viselte az elvesztését. Nem akart otthon lenni, nem akart visszamenni... semmit sem akart, csak bosszút állni. Én elmagyaráztam neki, mi történt, és biztosítottam róla, hogy te már vagy meghaltál, vagy kikaparták a szemedet, a nyelvedet... vagy valamilyen más formában lakoltál meg a tettedért. Nem igazán nyugtatta meg a dolog, és szépen lassan kiderült, hogy nem is igazán téged akar megölni, hanem mindenkit. A férfit, aki többször is megerőszakolta, a huttot, aki éhezettette, azt a másik férfit, aki részegen átment rajta, a fejevadászt, aki miatt meghalt Quinn – itt Kasumi magára ismert –, egyszóval mindenkit, aki valaha ártott neki. Újabb tanításokat akart, betekintést akart nyerni a Sötét Oldal titkaiba. Nos, én pedig...

- Megadtad neki, amit akart – egészítette ki a mondandóját Kasumi. – Elmebeteg...

- Ő az egyetlen élő tanítványom, minél többet visz magával a tudásomból, annál jobb nekem – magyarázta tömören Sigil. – A gond csak az, hogy amint megmutattam neki mindent, amit könnyedén el tudott sajátítani, nyoma veszett. Természetesen utána mentem,

ameddig tudtam. Utoljára egy olyan hajó közelében láttam, amilyen lelőtte a Furyt. Igen, hozzá tudtam férni a fekete doboz adataihoz.

- Tehát, azért van rám szükségem, mert le tudom követni azt a hajót – állapította meg az egyértelműt Kasumi. – Nocsak, csak nem attól félsz, hogy a kis Annie rosszat csinál? – kérdezte enyhén cinikus hangnemben.

- Én úgy gondolom, ott akart lerendezni valakit, de valami balul sült el... és most fogságba esett. Az Erón át érezni lehet, hogy nem ezek az élete legjobb napjai.

- Áh, és akkor arra számíthat, hogy mi majd segítünk megmenteni? – mondta ismét Kasumi.

- Ha helyes a sejtésem, és mint tudjuk, nekem mindig igazam van, akkor ugyanaz a személy tartja fogva Annt, mint aki Sharon haláláért felel. Téged nem éppen olyan emberként ismertem meg, Kasumi, aki olyan könnyen elengedné a bosszúját.

- Aham, és ezt miért nem mondtad előbb? – jött az újabb nyomós kérdés.

- Fegyvert fogtál rám, ez nem igazán vall arra az idegi állapotra, amikor az ember értelmes döntéseket tud hozni – kezdett bele az indoklásába az öreg. – A véleményem szerint, ugyanúgy elmentél volna, aztán rejtekhelyedet felkeresése nélkül indultál volna bosszút állni. Úgy sokkal nehezebb lett volna lépre csalni. De így most felajánlhatom neked, hogy a segítségemmel torold meg a húgod halálát.

- Ha én segíték megtalálni és kiszabadítani Ann-t, akkor, feltéve, ha nem öl meg a múltkori dolgokért, kicsináljuk a felelőst is? – egyszerűsítette le a dolgot a maga bonyolult fogalmazási szintjére Kasumi. – Ezt akkor is elmondhattad volna.

- Akkor ugyanúgy elsétálhattál volna. Így muszáj leszel velem jönni.

Ezzel Kasumi is tisztában volt – nehezebb meglógni, amikor egy kevésbé forgalmas helyen van, és még fegyvere sincsen. Egy kicsit még gondolkodott a dolgon, aztán sóhajtott egyet, és eldöntötte magában, hogy együtt fog működni.

- Oké, ha nem öltök meg, akkor segíték – nyújtott kezet Kasumi.

- Nekem megfelel – bólintott rá Sigil. A régi, nem túl formális szokásaik szerint, odament hozzá és szorosan kezet fogott vele.

- Jó szórakozást! – mosolygott egyet Selene, aztán sarkon fordult. Kecses, javarészt már megkönnyebbült léptekkel kezdett távolodni tőlük, amikor törként hasított bele egy kérdés.

- Te meg hová mész? – kérdezte félig kiáltva az öreg.

- Szabad vagyok. Elárultam a legjobb, és talán az egyetlen barátomat azért, hogy se te, se Pendergast ne bánjatok többé. Remélhetőleg, ha a fülébe jut a hír, miszerint részben miattam tudott megmenekülni, Ann sem fog megölni... Te meg Sigil, hát boccs, de elég vajszerű vagy hozzá. Szóval, megyek, kiélvezem a szabadságom. Nagy ára volt, ám ha már megfizettem, akkor hadd él...

- Te nem mész sehová – szögezte le szigorúan a férfi. – A te hibád minden, ami Ann-el történt. Miattad akart többet, miattad akart bosszút állni, és most miattad kell szenvednie. Nem mész sehová, amíg ki nem szabadítottuk, és a szemébe nem mondod, hogy őszintén sajnálsz, ami történt. Utána ő fog rendelkezni a sorsod felől. Bízunk benne, hogy elég jól tettél abban a két évben!